

Ὁ κ. Στεφανίδης κατήρχετο προχθές εἰς Πειραιᾶ.

Ἐν τῷ βαγονίῳ ἦτο αὐτὸς μόνος καὶ μία Κυρία.

Ἐξάγει τὴν καπνοθήκην του, κάμνει πελώριον σιγάρον, τὸ καπνίζει ἕως ὅτου ἤρχισαν νὰ καίωνται τὰ δάκτυλα, καὶ ἐνῶ σχεδὸν εἶχον φθάσει εἰς Πειραιᾶ, ἐρωτᾷ μετὰ χάριτος :

— Μήπως σὰς ἠνώχλησα, κυρία μου ;

Μεταξὺ τῶν ἄλλων κυνηγῶν τῆς Βάρης, τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν διεκρίνετο καὶ εἰς Ἐπίκουρος ἰατρός, περίφημος ἐπὶ τακτικῇ εἰς τὸ Βασιλεῖον τοῦ Κλάδου ἀποστολῇ ὄλων τῶν ἀτυχῶν πελατῶν του.

Ἐν Βάρῃ δὲν μπόρεσε νὰ σκοτώσῃ οὔτε μυϊγαν. Ὅλο κί' ἀπετύχχανεν.

Εἰς φίλος του τὸν ἐρωτᾷ ;

— Τί, κανένα δὲν σκότωσες ἀκόμα ; Φαίνεται ὅτι μόνον ὅταν σκοπεύετε ἀποτυγχάνετε ;

Ὁ γελοῖος Γ** κατώρθωσε νὰ διευθύνῃ μίαν ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας τῶν Ἀθηνῶν κόρας, ἣτις τὸν ἀηδιάζει φρικτᾶ.

Μεταξὺ ἄλλων ἡ ἐπιστολὴ ἔλεγεν :

«Ὡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς καὶ θησαυρὸς τῆς ζωῆς μου ! Ἀπαξ μόνον νὰ σὲ ἀπολαύσω καὶ ἄς μὴν ὑπάρξω πλέον ἐν τῇ ζωῇ...»

Ἡ πονηρὰ κόρη μειδιῶσα ἐψιθύρισεν εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν :

— Ἄν ἤμην βεβαία περὶ τούτου...

Ὁ Π. συναντᾷ ἐν τινι τῶν νήσων ὅπου ἐξέδραμεν ἀηδὴ εἰς Ἀθηνῶν γνῶριμον.

— Τί ὠραία, τοῦ ἔλεγεν μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀφρῶν τῆς λίμας του, νὰ βλέπῃ κάνεις μέρη τὰ ὅποια δὲν εἶδε !

— Ἄλλ' ὄχι καὶ τόσον ὠραία, ἐπιφέρει ὁ Ξ. ὅσω νὰ μὴ βλέπῃ ἐκείνους τοὺς ὁποίους εἶδε.

— Μοῦ φαίνεται πολὺ ψυχρὰ, ἔλεγε παραπονούμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του ὁ κ. Φ.

— Καὶ δὲν μ' εὐχαριστεῖς καὶ μένε, γιὰ τὸ καλὸ σου τὸ κάμνω, ὕστερα ἀπὸ τόση ζέστη...

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ

ΥΠΟ

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ ΕΥΓΕΝΙΑΔΟΥ

Ἀπευθυντέον διὰ τὰ περαιτέρω εἰς τὸ ἐν τῇ Ὁδῷ Ἐρμού Ζαχαροπλαστεῖον Ἀκριδοπούλου.

ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΑΛΕΞΙΝΟΣΟΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ

ΝΟΣΗΡΑΝ ΑΥΤΗΝ ΕΠΙΟΧΗΝ

ΟΙ ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Λευκοὶ καὶ Μέλανες

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

ἰσχυρῶς διὰ τῶν χειρῶν καὶ μετ' ὀλίγας σπασμωδικὰς κινήσεις τῶν ποδῶν καὶ βραγχνώδους ρογχαλητοῦ ἀπαισίου, ἡ Μάρθα ἦτο νεκρά.

IV

Ὁ ἥλιος ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν ὅτε ἅμαξα καλῶς κλεισμένη ἀπῆλθε τῶν ἀνακτόρων τοῦ Γιλδίτζ διασχίζουσα τὴν λεωφόρον τῶν ἀνακτόρων. Ἡ ἅμαξα αὕτη πάντοτε πρέχουσα διῆλθε τὸ Βεσικτάς, Τοπχανέ, Γαλατᾶ, καὶ ὅτε ἔφθασε παρὰ τὴν γέφυραν ἐπέδειξεν ὁ ἄμαξηλάτης χαρτίον τι εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, οἵτινες ἀμέσως βαθέως ὑποκλινάμενοι καὶ ἀσπασάμενοι τὸ χαρτίον ἀφῆκαν ἐλευθέραν τὴν διάβασιν εἰς τὴν ἅμαξαν, ἣτις καὶ πάλιν ἤρξατο πρέχουσα.

Εἰς τὸ ἀκρότατον τοῦ Σαραΐ-βουρνού μέρος, προφυλαττομένης τῆς ἐρημίας ὑπὸ ἡρειπωμένων τειχῶν ἐρειπωθείσης αὐτοκρατορίας, ἐστάθη ἡ ἅμαξα ἐκ τῆς ὁποίας ἐξήγαγον ὄγκον ἐντὸς σάκκου ἀσφαλῶς ἐρραμένου, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου προσέδεσαν βαρύτερον λίθον, μεθ' οὗ ἀκολούθως ἐρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὅταν ἠκούσθη ἐν πλάφ, καὶ τὸν ριφθέντα ὄγκον εἰς τὴν θάλασσαν ἐκάλυψαν τὰ κύματα τῆς Προποντίδος, ὁ Χασάν, διότι αὐτὸς ἦτο, ἤναψε τὸ σιγάρον του καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ πέτρας ὑποτονθορύζων :

— Βὰχ τὴν Ἰγγλέζα !

Ὁ τῆς πρωτευούσης θόρυβος ὄλονέν κατέπαυε, ἡ σκοτία διεδέχθη τὴν ἡμέραν, καὶ τὰ φῶτα ἠνάπτοντο, ἐνῶ ὁ καπνὸς τοῦ διασχίζοντος τὰ ὕδατα τῆς Προποντίδος Ἰζζεδίν, ἔφθανε τὸν ἐπὶ πέτρας καθήμενον Χασάν εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Σαραΐ-βουρνού...

Ἐν Νέᾳ Ῥώμῃ 27 Ἰουλίου 1881.

E. K. K.